

[Lone Dybkjær]

For det første er det spørgsmålet om boligen. Socialministeren har allerede været inde på, at man har administreret dette skønsp princip meget forskelligt i kommunerne, og det har ført til, at der er en række kommuner, som ikke har givet en tilstrækkelig boligydelse. Det betyder naturligvis, at det beløb, der er tilbage til underhold, er blevet for lavt. Vi er derfor tilhængere af, at man finder en fast procentregel her.

For det andet er det spørgsmålet om den retsbestemte ydelse. Her har det også vist sig, at kommunerne administrerer loven meget forskelligt. Vi er derfor tilhængere af, at man, hvis man har haft en indtægt, der ligger over niveauet i § 43, i hvert fald kan få den ydelse, der er nævnt i § 43.

Vi regner altså med, at vi kan blive færdige med forhandlingerne om dette spørgsmål, og vi tror, det bliver nødvendigt ikke blot med en henstilling til kommunerne, men med en direkte lovændring.

Tinning (VS):

Først og fremmest vil jeg udtrykke min glæde over, at socialministeren i sit indlæg indirekte dementerede sin egen statsminister. Det kan der være grund til tit, men det er ikke hver dag, det sker. Det er faktisk ret sjældent, socialministeren dementerer statsministeren. Nu er det sket. Det, jeg tænker på, var den helt traditionelle fjernsynsudsendelse den 4. oktober om aftenen. Når statsministeren har holdt en tale, plejer statsministeren at gå i fjernsynet og blive spurgt lidt ud om, hvad det egentlig er, man går rundt og forestiller sig. Ved den lejlighed snakkede man også om denne § 37, stk. 4, og om antallet af familier, der var blevet berørt. Statsministeren var tydeligvis uforberedt, greb rask væk et sted i lommen og sagde: nåh jo, det var sådan, at vi engang skønnede, at der var 27.000, der ville blive berørt. Det passer ikke, det ved socialministeren godt. Man skønnede nemlig først 21.000 og siden 25.000. Statsministeren kunne huske noget og sagde: man skønnede engang 27.000, og så er der 10.000 andre, som hele tiden har været på varig hjælp, det er 37.000 – og det er i nærheden af 43.000, så derfor har vi slet ikke skønnet forkert. Der var mindst to eller tre faktuelle fejl i det, som statsministeren sagde, men netop fordi det er statsministeren, netop

fordi han evner at se ud, som om han ved, hvad han taler om, gik den selvfølgelig rask væk igennem, og journalisterne sagde bare: ja vel, og tak skal De have.

Det, socialministeren nu fortæller os, er for det første, at selvfølgelig passer det ikke med de 27.000, det passer med de 25.000. For det andet: de 10.000 har ikke noget som helst med sagen at gøre, det drejer sig om § 43 og ikke § 37, stk. 4. Det, som derimod er interessant, er socialministerens egen tidligere forudsætning. Socialministeren kom med en vurdering – jeg tror, det var socialstyrelsens, men socialministeren tilsluttede sig i hvert fald – der gik ud på, at i løbet af året ville der være lige så mange, der kommer over på § 37, stk. 4, som forlader den – det må vi gå ud fra, for vi har ikke statistik, der fortæller os noget andet. Man skal være usædvanlig uvidende om sociale forhold for i ramme alvor at kunne sige sådan noget og usædvanlig kynisk oveni for at kunne skrive det ned og sætte sit navn under. Enhver vidste jo på det tidspunkt – regeringen må også have vidst det – at med den politik, man førte, kunne man da ikke forestille sig, at folk i den ene ende ville piske ind og få hjælp efter den bestemmelse og i den anden ende ville styrte ud og få arbejde – med en arbejdsløshed på omkring 300.000.

Det har minsandten også vist sig, at socialministeren tog grueligt fejl. Det var rigtigt nok, at i første omgang var omkring de 25.000 berørt, men der er altså pudsigt nok kommet et overskud på 18.000–20.000, eller hvor meget det nu er, eller måske mere, så vi i hvert fald ligger et sted omkring de 45.000 familier, der var berørt omkring juni måned. Jeg kunne godt tænke mig at vide: hvad får det socialministeren til? Jeg mener, man har lavet en bestemmelse, som viser sig at ramme næsten dobbelt så mange, som man troede. Giver det anledning til det, der hedder politiske initiativer af nogen art, eller giver det bare anledning til, at man noterer, at det var så et andet tal?

Jeg kunne godt tænke mig at få nogle tal på nogle af socialministerens kønne bemærkninger. Det kan lyde lidt risikabelt at bede socialministeren foretage et skøn på baggrund af det, jeg lige har sagt, men alligevel. Socialministeren taler om, at der findes jo uddannelseshjælpen over § 42, der findes mulighed for at lave en form for ligestilling